

Sådan kan baselivet også være

Det er søndag morgen. Kl. er kun 6.30, men solen skinner allerede lystigt gennem vinduerne (det gør den jo næsten altid på Søndrestrøm). Her står jeg så og præparerer bøffer til grillen – store saftige bøffer (eller steaks, som vi jo kalder dem her) lige klar til grillen som allerede står inde ved indlandsisen; den havde vi med derind i det tidlige forår.

Kl. 8.00 klar til afgang. Træfpunkt er foran bygning 664, hvorfra turen går ind til Russel gletcheren.

Det vælter med glade og opstemte mennesker, da jeg når frem til bygning 664. Otte 4-hjulstrukne køretøjer står klar, man mangler blot de sidste rester af provianten – kolde øller og vin til laksen og bøfferne. Og sør'me om der ikke er en, der råber: »Har I husket teen?« og får det til at lyde, som var det en uundværlig ting for turens succes. Teen! – Jeg ser mig omkring og bliver enig med mig selv om, at det nok er en joke. Der er ingen i selskabet, der ser ud som skulle manglende te kunne ødelægge turen for dem. Nå, der blev vist også sagt »bjørnete«, det er måske en særlig varmende og

styrkende te. Der falder ro over gemytterne, da en høj pigestemme forkynder, at den er husket, og så tænker jeg ikke mere over det.

Afsted går det over stok og sten. En lang række af biler der alle indeholder glade mennesker – ca. 30 ialt.

Ved Sugarloaf drejer vi af, og så er det ellers sket med promenadekørsel. Bilerne er måske bygget til denne form for kørsel og »vej«, men det tager lidt tid for os mennesker at justere til vejens kondition. Vi klamrer os til stropjerne, de stropper der er placeret i loftet over døren, og som man aldrig før har haft brug for; nu er de pludselig redningen mod ikke at blive slynget ud gennem siden på bilen. Nå, det er faktisk skægt, finder man ud af efter kort tid. Humøret er højt, og vi er alle blevet ry-stet godt sammen.

Så er vi fremme ved »ølsøen«, bliver der råbt, og alle vælter ud af bilerne, hvorpå man får en kold øl eller vand, alt efter temperamt, stukket i hånden. SKÅL på en god tur, lyder det, og man finder ud af, at den skål er en tradition, og søen er døbt efter den. Det flyder

med vittigheder og skrøner; vi er alle en stor enhed, skønt vi kommer fra alle afdelinger på basen: CED, Transportation, Communications, Fire Department, Services og Air Forcen. Vi er håndværkere, kontorfolk og arbejdsledere, men der er bestemt ingen skel på nuværende tidspunkt; en rar fornemmelse.

På bilerne igen – og så »skulper« vi ellers der-u'-a'. En enkelt har ikke fået drukket hele sin øl og gør et fortvivlet forsøg på at få sjatten hældt på systemet. Han bliver dog enig med sig selv om, at han ikke vil »prøve forsøget« på at få en tandmedical til Danmark, så han gemmer sjatten til næste stop. Han kunne selvfølgelig få et nyt gebis op med luftpost, for øldrikning under kørslen vil overflødig gøre tandudtrækning.

Så er vi i højden og kan se ud over det storslåede landskab – alt er grønt, og i baggrunden titter indlandsisen frem. Og pludselig dukker sætningen fra forlængst glemte eventyr op: »Østen for sol og vesten for måne lå landet«. Jeg troede i grunden ikke, at det smukke og storslåede land fandtes, men det gjorde det, i hvert fald denne smukke juni-morgen. Et stykke storslået natur og en atmosfære af ro,

velvære og skønhed. Det ligger der endnu, er jeg sikker på, så benyt den første sommersøndag til at opleve det i. Der findes kun dumme undskyldninger for, at det ikke kan lade sig gøre.

Videre der-ud-ad. Masser af nye indtryk. Tusinder af fugle og mange rensdyr. Moskusokserne ser vi blot som svage skygger på den anden side af floden. Tak, hvor det ryster og hopper! Man skulle måske have overvejet muligheden for fremskaffelse af nyrebælte og brokbind inden turen, men endnu mærkes det som sidder alt på rette plads, og ingen har mistet tænder, men på den anden side er der heller ingen af os, der efter første forsøg har prøvet at gentage »drikning under kørsel«! Pludselig er vi fremme ved isen – storslået og smuk. Grillen er der sør'me endnu og sulten er også ved at gøre sig gældende. Vi får fyret op i en fart, og mens grillen varmer op, går vi på opdagelse. Glemte er ræset på basen, Air Force regulativer, genvordigheder, skel og problemer. Godt humør, høj sol og højt græs og et væld af blomster. Man kan ikke »knække anemøner med nakken«, men følfod o.m.a. blomster, de er her.

Grillen er klar til første ret: »Laks à la Russel«. Navne-

broderen står og larmer og brummer i baggrunden, faktisk som en af vore maver. »Laks à la Russel« er hele laks, fyldt med tomat, løg, grøn peber- og citronskiver. Alt pakket ind i stanniol og stegt direkte i gløderne. Det smager himmelsk, og det gør vinen også! Det gør ikke spor, at det hele knaser en smule, selv vinen; vi må blot acceptere de lette sommervinde, som får sandet til at lette. Efter fisken er der store saftige bøffer, salat og flûte, alt smager fantastisk godt, men vi har jo også selv lavet det. Sulten er stillet. Nogen travler en tur, andre »knækker følfod med nakken« og nyder solens varme. Der bliver også fortalt historier og sunget – jo, det er idyl. Man oplever pludselig, at »ham det sure løg« fra CED slet ikke er så sur endda, han er faktisk en festlig og rar fyr, og det husker man. Man taler med mennesker, som man aldrig før har talt med og har det bare brandgodt med sig selv.

»Tetid!« gjalder det pludselig. Fællestillidsmanden er udskænker. Et glas i hån-

den, en stor slurk, og man finder ud af, at det er en speciel varmende og styrkende te. Så får man opskriften: lige dele smeltet indlandsis og rom, tilsat masser af honning og citron. Navnet var »Bjørnete«, hvilket også er meget betegnende. Det smager skæppe skønt, men man bliver også enig med sig selv om, at hvis man vil opleve hjemturen, så nøjes man med et enkelt glas. Bjørneteeren er

også en tradition, finder man ud af.

Så er det tid til opbrud. Det er lidt vemodigt, man vil gerne »holde fast« på det hele lidt længere. Men alligevel er humøret stadigvæk højt, da »resterne fra de riges bord« bliver læsset på bilerne, og den smukke natur bliver efterladt i samme stand, som vi fandt den.

Turen hjemover går for det meste hen over den store sandslette, hvor farten bliver en anden, end den var på udturen, og pludselig er vi hjemme ved bygning 664 igen.

Vi er alle godt trætte, meget solbrændte og har det godt med os selv. Farvel og tak for en god dag, lyder det alle steder fra, og så er vi pludselig alle spredte.

En skøn dag og en stor oplevelse – noget, alle på basen skulle give sig tid til at opleve. Det er sundt for sjælen. Når man bor i små »værrelser« (samfund), så må der ofte luftes ud. En tur til indlandsisen giver »udluftning«, og åndeligt forstået indånder man en masse gode, velgørende og beroligende tanker. En hel dag, hvor der ikke blev diskuteret arbejde og base. En hel dag, hvor alle afdelinger kommunikerede godt og kom hinanden ved. Mandag morgen må bestemt blive meget nemmere, ikke mindst på grund af alle de nye venner og forbindelser, jeg har knyttet.

Kurt D. Bertelsen